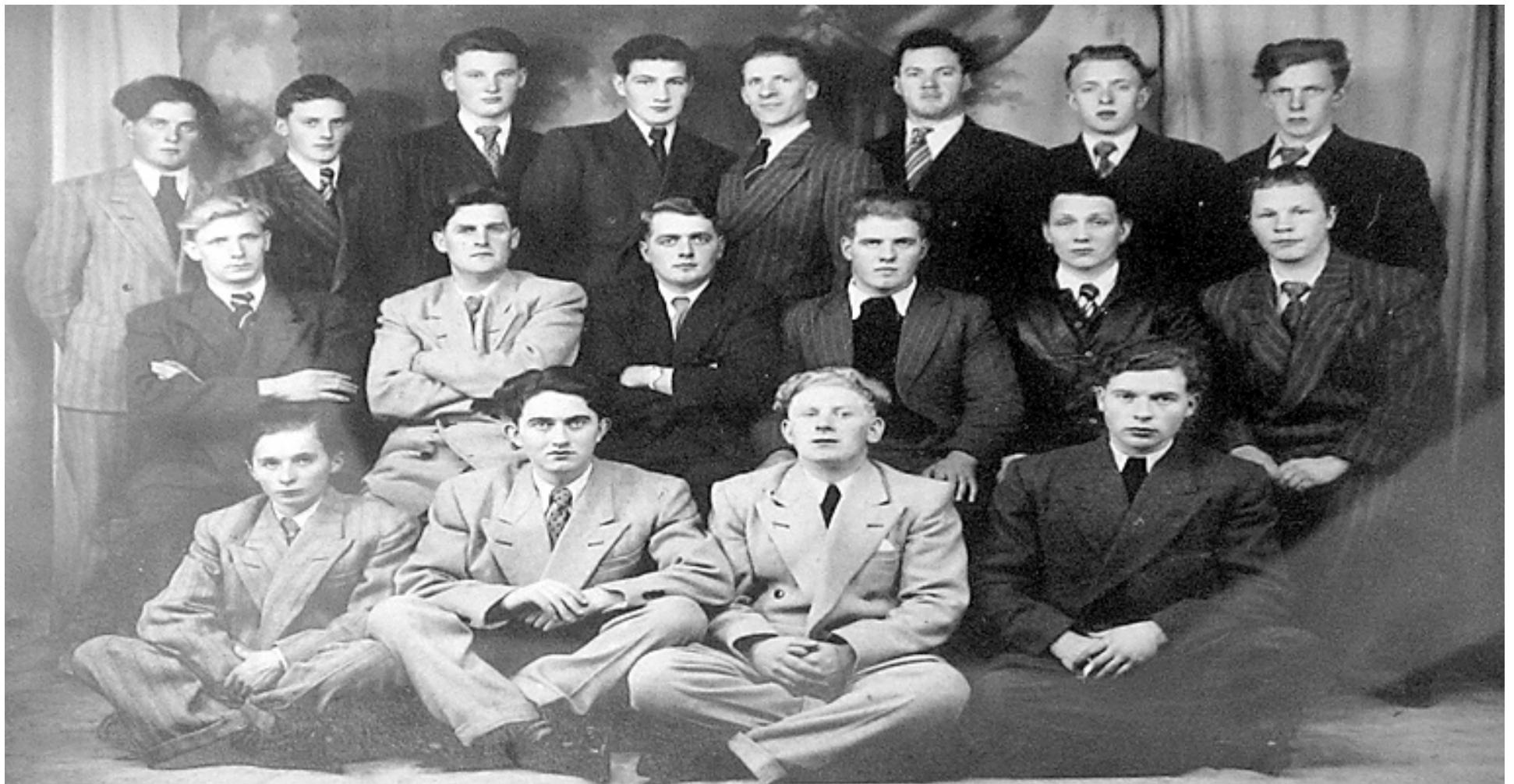

Miðvikan

Poul Johannes Poulsen:

Kundi eins væl gingið burtur við »Havfrúnni«

Tað hava verið fleiri vanlukkur við føroyskum skipum, har tað kundi gingið nógv verri, men har manningin kortini er bjargað. Eitt dømi um hetta er »Havfrúgvín« í 1949

Manningin avmyndað á Siglufirði. Aftast rað frá vinstu: Ingolf Andreassen, Norðskála, Samson Poulsen, Ljósá, Poul Johannes Poulsen, Ljósá, Frederik Ejdesgaard, Eiði, Johan Petersen, Norðdepli, Peter Mc Gavin, Tórshavn, Karstin Isaksen, Tjørnuvík og Odmar Tróndheim, Leirvík.

Miðraðið: Óli Rasmussen, Fuglaffjørð, Petur Andreassen, Eiði, Wolfgang Andreassen, Norðskála, Tórhallur Andreassen, Norðskála, Jógvan Johansen, Eiði, Sverri Festirstein, Eiði. Fremst: Svend Christiansen, Leirvík, Elmar Ellingsgaard, Eiði, Hans Edmund Johannnesen, Hvannasund, Johannes Petersen, Runavík

2. partur

Poul Johannes hevur fleiri ferðir verið í vanda á sjónum. Fyrstu ferð var í 1949, tá ið hann, 18 ára gamal, var við »Havfrúnni«, har Wolfgang Andreassen av Oyrabakka var skipari.

Teir vóru undir Íslandi á línuveiðu. »Havfrúgvín« var eitt gott skip men hevði heldur lítlan motor. Tað var tí ringt at stýra upp, tá ið lánan skuldi dragast.

Eina ferð, meðan teir fiska á Norðlandinum, gjørdist satt ódnarveður við kavarakki av landnyrðingi. Wolfgang gjørdi tí av at fara inn á Siglufjørðin at kroka. Teir skuldu eisini taka agn.

Í hesum líkindum sigldu teir inn móti landi. Tað frættist seinni, at har er so forbrent við magnetiskum botni. Teir høvdu hvørki ekkolod

ella radara, og tað sást ikki fram um stavn.

Orsakað av ódnarveðrinum var tað trupult at meta um, hvussu nær teir vóru komnir landi. Tí legði skiparin skipið stilt fyri at kasta loddid fyri at máta djúpið.

Fara á land

Skipið hevði ikki meiri enn lagt stilt, tá ið eitt stórt brot legði seg yvir tað.

Manningin merkti, at skipið tók botn og varð slongt eftir síðuni inn móti fjøruni. Har var útgrunt. Fleiri stór brot skolaðu yvir skipið, og trýstu tað longur og longur inn í fjøruna.

Skiparin tendraði radiosendaran og sendi neyðarkall. Hetta var júst klokkan 22.00 um kvøldið. Her hendi nakað, sum kann sigast at vera ein hægri leiðsla.

Fjarritarin á telegrafstöðini á Siglufjørðinum hevði vakt til klokkan 22.00.

Seinni greiddi hann frá, at vanliga sløkti hann radioútgerðina júst klokkan 22. So fór hann at lata seg í frakkan, áðrenn hann fór til hús.

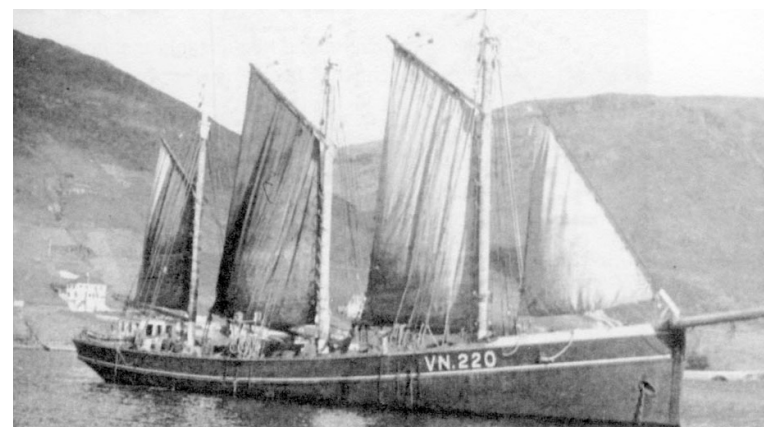
Hetta kvøldið var øðrvísi. Hann visti ikki hví, men kl. 22 fór hann fyrst eftir frakkanum og læt seg í hann, og fer so at sløkkja. Júst meðan hann er ávegis yvir móti sendaranum fyri at sløkkja, hoyrir hann neyðarkallið frá »Havfrúnni«. Her vóru tað sekundir um at gera. Telegrafisturin fær samband við Wolfgang, sum segði frá, at teir vóru farnir á land, men hann visti ikki akkurat hvar tað var. Men hann helt, at tað var vestanfyrir Siglufjørðin.

Telegrafisturin boðar frá beinan vegin, hvussu støðan var. Fleiri skip fóru út av Siglufirði at leita eftir

teimum. Har vóru bæði íslenskt og føroyskt skip, men líkindini vóru so vánalig. Tað var so nógv kavarak, at skipini sóu einki.

Klokkan eitt klárnaði í. Tá sóu teir vitan beint innanfyri. Hann høvdu teir ikki sæð fyri kavarakinum.

Skiparin gav tá boð um at stoyta olju á eina madrassu, hanga hana upp í formastrina og seta eld á hana. Tá sóu skipini, hvar teir vóru farnir á land. Leitingarmenninar frá Siglufjørðinum vóru beinanvegin varskógvaðir.

»Havfrúgvín«